

DE LAATSTE RONDE

LOUIS
VAN DIEVEL

DE LAATSTE
RONDE

PROLOOG

Mijn baas is een hond, altijd geweest.

Ziet dat ge niet nog eens valt met uw brommer, hij is pas gerepareerd.

Zoiets zegt ge toch niet op iemand zijn laatste werkdag.

Ik was niet nuchter toen ik tegen dat verkeersbord reed, verleden maand, ik geef het toe. Maar het was mijn eerste accident in een jaar, sinds ik minder ben gaan drinken.

Ik lag op de grond en mijn post lag uitgestrooid op het voetpad en in de goot. Nog een geluk dat het niet regende of waaide. Het voorwiel van mijn brommer stond krom en ik had een dikke buil op mijn voorhoofd. Ik draag nooit een helm. Ik krijg jeuk in mijn haar van zo'n pot op mijn kop.

Moeten we een ambulance bellen? vroegen de mensen van de Revierstraat 16, J. Jansens-Vanholen.

Ik had juist de *Knack* in hun brievenbus gestoken en ik had te wild gas gegeven bij het optrekken.

Nee, nee, heb ik gezegd, het gaat wel. Ook al was ik groggy.

Die van Verdonck-Speliers uit nummer 14 waren ook al naar buiten gelopen met hun smartphone in de aanslag.

Wilt ge misschien De Post telefoneren, facteur? Die brieven kunnen toch niet blijven liggen waar ze liggen.

Was er iets voor ons bij?

Madame hurkte al neer om in de hoop te gaan zoeken. Me-neer filmde haar.

Voor op Facebook, zei hij.

Laat maar, dat doe ik wel.

Ik heb de brieven en de folders zo goed en zo kwaad als ik kon met mijn handen bijeen geharkt en in de leren postzak van mijn brommer gepropt.

Ik draaide bijna van mijn sus toen ik overeind kwam.

Er is niets voor u bij.

Ze hadden zelf al naar De Post gebeld, de moeials.

Wat hebt ge voor, Ludo? Hebt ge u zeer gedaan?

Trees van het loket, die de telefoon had aangenomen, vroeg tenminste nog hoe het met mij was.

Ludo toch, ge weet dat ge voorzichtig moet zijn.

Het was een ongeluk, Trees, er was een gat in het trottoir.

Ik zal het moeten doorgeven aan *ge weet wel wie*.

Ze bedoelde aan Gilbert, de postmeester, onze baas.

Als het niet anders kan.

Ge weet wel wie belde zelf terug, op mijn eigen gsm. Hij was minder inschikkelijk.

Ik stuur de politie voor de vaststellingen, zei hij.

Alsof hij iets te zeggen zou hebben aan de politie.

Ik ben al onderweg naar De Post, loog ik, met mijn brieven. Die brommer loopt niet weg. Hij staat veilig achter een haag in de Revierstraat geparkeerd.

Ik was als de dood voor een ademtest.

Ik hoorde Gilbert diep zuchten. Een bazenzucht.

Ge speelt met vuur, Ludo, zei hij, dat zoudt ge toch moeten weten.

Ik heb niet geantwoord. Zwijgen is altijd het beste in zo'n geval.

Ge gaat er niet zomaar vanaf komen.

Hij liet een stilte. Ik zweeg ook nog altijd.

Kom om vier uur naar mijn bureau, zei hij. Ge zult een verslag moeten tekenen.

Ik ben niet gegaan. Om vier uur heb ik gedaan met werken. Natuurlijk had ik 's anderendaags toch prijs.

Ik heb twee weken lang mijn ronde per velo moeten afwerken. Op zo'n nieuwe fiets van De Post, met een *moteurke* in de as en een kinderverzetje. Ik voelde mij belachelijk. Dat is iets voor jonge mensen, toch niet voor een postbode op leeftijd.

(1)

Of ik nerveus ben?

Omdat het mijn laatste dag is, bedoelt ge? Kom nu.

Ik ben tweeënveertig jaar facteur. Tweeënveertig jaar, vier maanden en één week om precies te zijn. Een facteur die dan nog zenuwen heeft, ik weet het niet.

Een goeie week geleden, ja, toen was ik wel wat zenuwachtig. Ik moest 's morgens bij de baas komen. Wat nu weer? dacht ik. Ik had bij mijn weten geen stommititeiten begaan. Maar ge weet nooit met Gilbert. Soms denk ik dat hij in mijn hoofd kan kijken.

Ons postkantoor is aan de kleine kant en eigenlijk is er achter de loketten geen plaats voor een apart bazenbureau. Maar toen hij tot postmeester werd bevorderd, heeft Gilbert van de directie in Borg gedaan gekregen dat ze van die manshoge schermen in jute zijn komen plaatsen, waarachter hij zich kan verstoppen. Hij had veel liever een glazen visbak met een deur gekregen, gelijk echte bazen hebben, maar zo zot waren ze in Borg nu ook weer niet. En nu zit hij daar achter zijn lelijke kakbruine schermen belangrijk te doen. Ge hoort alles wat hij zegt, juist gelijk vroeger. Als zijn vrouw belt, als zijn schoonmoeder belt. De ene om te zeggen wat hij van de apotheker moet meebrengen, de andere om te reclameren dat haar pensioencheque er nog niet is. Zijn vrouw is *neurastheniek*. Zijn schoonmoeder ook, maar die loopt er niet mee naar de dokter. Gilbert is heel gegeneerd als ze telefoneren. Hij probeert te fluisteren maar dan verstaan ze hem niet aan de andere kant van de lijn. De eerste keren is het nog

om te lachen, als ge dat hoort. Maar op den duur voelt ge u ongemakkelijk want ge luistert onwillekeurig mee. Zo zielig is dat.

Tok, tok, zei ik aan de ingang van zijn bazenhoek. Ik moest kloppen want de bel doet het niet.

Ja, het is al goed, zet u.

Ik denk niet dat Gilbert ooit naar *Samson en Gert* op tv heeft gekeken, kinderen heeft hij niet.

Hij keek mij schattend aan, met zijn lippen een beetje getuit. Zoals de bazen doen in de feuilletons. Maar die doen het beter.

Ik ken Gilbert al bijna vijftig jaar. Hij was het kleine broertje van mijn maat Leon, met wie ik jarenlang heb opgetrokken, van in de lagere school. Tot Leon op een nacht onder een trein liep. Of reed, liever, want hij was met de fiets. En hij was goed zat. Ik ook, maar ik leef nog.

Ludo, zei Gilbert nadat hij zijn bics goed had gelegd op zijn bureau, ge zijt niet echt de ideale persoon voor de opdracht maar ik heb niemand anders. Volgende maandag beginnen er twee postbodes op proef. Gij moet die opleiden.

Ik ben daar niet voor opgeleid.

Er zijn dagen dat ik gevat uit de hoek kan komen.

Geen flauwe grappen, Ludo.

En wie doet er dan mijn ronde?

Gij en die twee nieuwelingen. Al doende leert men. Hoe hebt gij de stiel geleerd?

Ik haalde mijn schouders op. Aan mijn voorganger Marcel wilde ik zo weinig mogelijk herinnerd worden.

Dus ik moet mijn ronde doen en die twee moeten met mij meerijden?

Nee, zij doen uw ronde en gij rijdt mee.

Godverdomme!

Het was eruit voor ik het wist.

Op het gemak, Ludo, ik ben wel uw baas.

Maar het was niet tegen Gilbert dat ik vloekte.

Op maandag is er nooit veel post en blijf ik links en rechts al eens hangen. Veel minder dan vroeger, dat wel. En voor de middag blijf ik af van het bier en de jenever. Ik drink zelfs al eens een Oxo in d'Ekster, het enige café waar ze dat nog schenken. Zo'n hete bouillon met selderzout kan deugd doen als ge half bevroren op uw brommer zit. Een borrel ook, dat is waar, maar na één wilt ge er nog een en daar heb ik intussen slechte ervaringen mee. Maar laat Magda mij nu juist geïnviteerd hebben op de dag dat ik van Gilbert die meisjes moest opleeren! Want het waren dus jongedames, die nieuwe postbodes, zei Gilbert.

Wat zegt ge? Wie Magda is? Ik leg u dat nog uit.

(2)

Ik ben in de regen aan mijn ronde begonnen. Hou dan uw zak met post maar droog. Er ligt wel een soort zeil over de brieven, maar iedere keer dat ge dat openslaat, wordt uw *marchandise* nat. En ge kunt uw handen ook niet na elke brievenbus afdrogen, hé. Nee, facteurs en regen, dat gaat niet goed samen. Als het echt oude wijven giet, kunt ge wel in een portiek of een bushokje gaan schuilen, maar ge moet de verloren tijd later toch inhalen, tegenwoordig. Ik trek mij daar weinig van aan. Ik ben vastbenoemd. Om kwart voor vier parkeer ik mijn brommer bij De Post, ronde gedaan of niet, en om vier uur ga ik naar huis. Ik neem soms de onbestelde brieven mee naar huis. Dat is wel strikt verboden, maar wat niet weet, wat niet deert. Ik foefel die de volgende dag tussen de nieuwe post. Ik durf wel minder te foefelen dan vroeger. Tegenwoordig reclameren de mensen voor het minste. Soms bij mij, maar veel te dikwijls naar mijn goesting bij Gilbert, de postmeester. Gilbert is mijn vriend niet, dat zult ge al wel begrepen hebben.

Onze *Knack* zat niet in de bus, facteur. Ik verwacht een lastenbrief. Ik verwacht een doodsbrief. Ik verwacht een bericht uit het buitenland, de brief is drie dagen geleden in Spanje op de bus gedaan, die moest allang hier zijn. De bank heeft mij een nieuwe kredietkaart gestuurd. Ik heb een uur staan wachten aan mijn brievenbus, maar de facteur heb ik niet gezien.

Vroeger kondt ge de mensen nog sussen.

Ik zal straks bellen met De Post in Borg, misschien ligt uw brief daar nog. De gewestelijke directie is in Borg, ziet ge. Tegen-

woordig wordt de post daar voorgesorteerd. Automatisch, naar het schijnt. Mijn jongere collega's Çois en de Kurt zijn eens gaan kijken hoe dat werkt. Ik niet, ik ben niet zo geïnteresseerd in de vooruitgang. Ze kwamen nogal enthousiast terug, die twee. Een machine leest dus de adressen en de postnummers en organiseert uw ronde in uw plaats.

We kunnen nu een uur langer slapen, is dat niet geweldig!

Vroeger moesten wij voor zes uur beginnen, met dat nieuwe systeem pas om kwart voor zeven, verstaat ge?

Allez, zei ik, en ik deed een willekeurige greep in mijn postzak, hoe kan zo'n machine het lelijke handschrift van sommige mensen lezen. Kijk hier, kunt gij lezen welke straat geschreven staat? De Bolsensstraat of de Boterstraat? Of de Bolderstraat? En welk huisnummer staat hier? Het kan een acht of een vijf of een negen of een nul zijn? *Ik* weet dat, omdat ik na veertig jaar ook het onleesbaarste geschrift kan lezen. Maar zelfs als de mensen drukletters gebruiken, moet ik soms heel lang kijken voor ik zeker weet waar ik die brief moet bezorgen.

Waar was ik gebleven? Dat de mensen geen geduld meer hebben. Ze staan naast hun brievenbus met een nijdig gezicht op hun horloge te tikken.

Waar zijt ge blijven plakken, facteur? Ik moet nog gaan werken. Echt werken, bedoel ik.

Ik hoor die venijnige opmerkingen al niet meer. En dan tekenen ze haastig voor ontvangst van een bruine kartonnen envelop uit Jersey of Guernsey – dat zijn Kanaaleilanden, niet te verwarren met de Canarische. Ha, dat wist ge zelf wel. Het zijn altijd mannen die op die aangetekende zendingen staan te wachten. Precies of ik weet na al die jaren niet wat er in die enveloppen zit. En die mannen beseffen ook wel dat ik het weet. Ze zien het aan mijn ogen, denk ik. Maar hun vrouwen mogen niet weten dat ze bij zo'n internetapotheek Viagra bestellen. Of pillen tegen het uitvallen van hun haar. Ze vertrekken naar hun werk en komen

in het geniep terug naar huis. Om op de uitkijk te staan voor de facteur. Toen mijn collega Çois weg was van zijn vrouw en hij ieder weekend naar van die vrijgezellenbals ging, liet hij ook van die blauwe pillen opsturen. Hij maakte daar geen geheim van.

Voilà, zei hij, als hij bij zichzelf voor ontvangst tekende, we kunnen er weeral tegenaan gaan.

Çois woont op zijn eigen ronde, daarmee.

Allez Çois, zei Trees, ge zijt toch nog jong, bij u zou dat nog allemaal vanzelf moeten gaan.

Ik moet kunnen presteren, hé Trees; de vrijdag, de zaterdag én de zondag, en met die pillen gaat dat vanzelf.

Ik geloof dat Çois van de zomer veertig jaar wordt.

Denkt gij echt dat vrouwen alleen maar seks willen, Çois?

Çois had iets stouts willen antwoorden maar hij hield zich in.

De vrouwen die in mijn bed belanden willen niks anders, Trees. En die willen het niet één keer doen, maar een keer of drie, vier.

Ik moet er niet aan denken, zei Trees. En hoeveel kost dat eigenlijk?

Daar ging Çois niet op in.

Om eerlijk te zijn. Ik heb zelf ook overwogen om Viagra te bestellen, toen dat met Magda begon. Ze is nogal veeleisend, zal ik maar zeggen, en ik was bang dat ik niet zou kunnen presteren. Ik was toen al in de vijftig. Ge kunt die pillen alleen via het internet krijgen. Ook bij de dokter natuurlijk, maar wie wil er aan zijn huisarts opbiechten dat hij geen stijve meer kan krijgen. We hebben thuis een computer staan, maar ik heb hem niet meer aangezet sinds Marij, mijn vrouw, naar het gesticht is vertrokken. Ge moogt dat raar vinden. Dat hele internet interesseert mij gewoon niet. Enfin, het was niet nodig, zal ik maar zeggen. Het ging vanzelf met Magda. Geen vier keer, maar toch.

In de namiddag klaarde de lucht op, ik was er niet kwaad om. Ik was goed op tijd klaar met mijn werk. Om vier uur stipt ben ik naar huis gegaan.

Ziet dat ge maandag op tijd zijt, zei Gilbert de postmeester nog, we moeten een goede indruk maken.

Terwijl ik nog nooit in mijn 42 jaar dienst meer dan een minuut te laat ben gekomen. Ook niet toen ik veel te veel dronk. Ik woon niet ver van De Post, dat helpt, welzeker. Al heb ik meer dan eens staan overgeven tegen de zijgevel van ons kantoor. Zo luid, dat ze het tot binnen konden horen. Zegt Raymond, die over twee jaar met pensioen gaat. Ik vertel nog wel over Raymond. Ik keek thuis in de brievenbus, puur uit gewoonte, want als er post is voor mij, enfin voor Marij en mij, krijg ik die al op kantoor, van de Kurt, de collega die onze straat doet. Het was vrijdag, dan zitten de reclameblaadjes in de bus. Ik neem die altijd mee naar het gesticht, voor Marij. Naar het schijnt kan ze daar uren aan een stuk in bladeren, 's morgens, na het ontbijt. Ze eet nog met de andere patiënten mee, niet altijd met volle goesting, maar ze moet van de psychiater.

Marij sliep toen ik op haar kamer kwam, of ze deed alsof. Kan ze goed komedie spelen of moet ze echt haar slapeloze nachten inhalen? Na al die jaren kan ik dat nog altijd niet met zekerheid zeggen. Ik heb gedaan zoals ik altijd doe. Ik heb haar mijn dag verteld. Dat ik komende maandag twee nieuwelingen moet opleten tot facteur. Dat ik in alle brievenbussen van mijn ronde een briefje heb gestoken om aan te kondigen dat ik met pensioen ga en dat er hopelijk een nieuwe facteur zal komen. Ik had meer dan vierhonderd fotokopieën van mijn afscheidsbriefje laten maken in de gazettenwinkel maar ik had mij misrekend, ik kwam er nog te kort. Het was een plezant bericht, denk ik toch.

*Ludo uw facteur gaat met pensioen,
na veertig jaar heeft hij rust van doen.
Maandag is de laatste dag
dat ik uw post bezorgen mag.*

Als ik eerlijk ben moet ik toegeven dat ik dat eerste stuk heb overgeschreven van toen de Jos met pensioen ging, vijf jaar geleden. Als iets goed is, waarom zoudt ge dan zelf iets bedenken?

*Er gaat voor u niet veel veranderen,
want dinsdag komt er al een andere.*

Een andere wat, Ludo, moet dat er niet bij?

Allez Çois, dat spreekt toch vanzelf, zei Trees, want mijn briefje werd eerst nog druk besproken in ons postkantoor.

*Als ge mij ziet passeren aan uw brievenbus,
kom naar buiten en geef mij een hand of een kus.*

Zoudt ge dat wel schrijven, Ludo, vroeg Trees, straks krijgt ge nog last.

Pas op dat Gilbert dat niet te zien krijgt.

*Geef mij geen fooi,
Dat is van laag allooi.*

Spreek voor uw eigen! zei de Kurt.

*Ge doet deze pompier geen groter plezier
dan met een laatste groet. Het ga u goed!*

Ge sterft toch niet, Ludo, zei Çois.

Dat is beeldspraak, Çois.

Voor mij is dat iets wat ze op een doodsbrief zetten.

Maar uiteindelijk kreeg mijn afscheid toch algemene goedkeuring van de collega's.

Wat vindt ge ervan, Marij?

Ze reageerde niet, nergens op.

Ik heb in haar kast gekeken of er nog genoeg van alles was. Na een goed uur ben ik vertrokken. Als ze wakker is blijf ik wat langer. Ik heb de verpleegster gevraagd of er nieuws was.

Welk nieuws zou er moeten zijn, meneer Verheyen? antwoordde ze – op dat meewarige toontje van haar dat ik niet kan verdragen.

(3)

Gilbert had de meisjes eerst bij hem binnengeroepen. Om ze te waarschuwen voor mij zeker? Waarom anders?

Let op dat hij niet drinkt.

Volgens mij komen ze recht van de school, zo jong zien ze eruit, zei Trees van het loket op fluistertoon. Cheyenne en Anissa heten ze. Wie verzint die namen?

Gilbert hield ze allebei bij hun lee vast toen het gesprek gevoerd was en duwde ze mijn kant op. Cheyenne was een rosse spriet met een ring in haar neus, Anissa een mollige blonde met een tattoo in haar nek. Twee hartjes en *'I love Sven'*. Daar hangt ze dus voor de rest van haar leven aan vast, aan die Sven. Ons Karen had ook een tattoo, een Arabische.

Hier is de Ludo zie, hij gaat u de stiel leren.

Gilbert probeerde joviaal te doen.

Cheyenne de rosse was niet van zijn hand gediend. Ik zag direct dat ze lesbisch was. Anissa van Sven lachte verlegen. Ze droeg een veel te korte rok voor een facteur. Ze had van die roze billen. Ik had de post voor mijn ronde al klaargelegd. Ze kunnen in Borg op hun kop gaan staan, ik blijf dat op mijn manier doen. Als ge zoals ik uw klanten kent en uw ronde met uw ogen toe kunt rijden, duurt dat sorteren op maandag nog geen halfuur. Dan kan ik voor ik aan mijn toer begin nog wat in de gazet lezen en een tas koffie drinken uit mijn thermos. Straffe koffie met veel suiker en een scheutje sterke drank. Facteursdoping. Maar het zou nog twee uur duren voor we aan mijn ronde konden beginnen. Mijn schuld niet, let op. Er bleek maar één fiets van De Post

vrij te zijn voor de twee stagiaires. En dat was dan nog een velo die met platte banden stond te roesten onder het afdak. Zover had Gilbert niet vooruitgekeken. En dat is dan uw baas ...

Kunt gij die banden plakken, Ludo?

Hij keek mij verwachtingsvol aan. Ik toonde mijn twee linkerhanden. Probeerde niet te grijnzen, maar het was lastig.

Ik had het kunnen denken!

Binnensmonds vloekend ging hij terug naar binnen om naar Leo de fietsenmaker te bellen. Om een lang verhaal kort te maken: Leo kwam de banden repareren en de ketting smeren en de *derailleur* afstellen en bracht een extra fiets mee, een groene mountainbike die gelijk werd aangeslagen door Cheyenne. Het zadel moest omhoog, dat van de gerepareerde fiets moest dan weer omlaag voor de korte beentjes van Anissa. De remmen moesten worden aangespannen en nog van die dingen. Ik had op de duur ook geen plezier meer in al dat tijdverlies. En er zat al zichtbaar sleet op de roeping van de twee jongedames. Ik was blij toen ik mijn brommer kon starten.

Komaan dames, de plicht roept!

Cheyenne beet zich op haar mountainbike vast in mijn wiel. Anissa kon na honderd meter al niet meer volgen op die krakende oude velo van haar. Ik trok het mij niet aan. Pas toen we een paar straten verder waren en uit het zicht van Gilbert stopte ik. Anissa kwam met een knalrood gezicht aansluiten. Ik kon haar onderbroek zien maar het deed mij niets.

Kent ge Bovenbroek een beetje, jongedames? Ik bedoel, weet ge waar we nu zijn en waar we naartoe rijden?

Een nijdig hoofdschudden van Cheyenne, een bedremmeld gezicht bij Anissa. Nee dus. Maar ik was wel vooruitziend geweest. Ik had uit de gazettenwinkel twee van die gratis stratenplannetjes van Bovenbroek meegenomen. Ik had met een groene viltstift mijn ronde aangeduid.

Voilà, dat is onze toer.

Traag dat het ging! Bij elke nieuwe straat gaf ik de post voor de even nummers aan Cheyenne en voor de oneven nummers aan Anissa. Kan het simpeler? En zelfs dan zag ik die twee soms twijfelen. Ja, er zijn huizen zonder huisnummer, dat is overal zo, en er liggen soms onbebouwde percelen tussen twee huizen, maar dat wijst zichzelf toch uit? Nog een geluk dat er in Bovenbroek geen appartementsblokken zijn, dacht ik, toen ik de hulpeloze blikken van Anissa zag. Cheyenne trok beter haar plan, maar ik zag haar post voor nummer 42 in de brievenbus van nummer 24 steken.

Ge kunt toch cijfers lezen?

Ik heb een afwijking.

Ze keek mij kwaad aan. Alsof die afwijking van haar mijn schuld was.

En nu? Hoe gaat ge dat rechtzetten?

Trek uw plan, maat!

Ze duwde de post voor de even nummers in mijn handen en ging er op haar groene mountainbike vandoor.

Hey, ge kunt zomaar niet wegrijden!

Maar ze was al achter de hoek verdwenen.

Wat nu gezongen? Ik wist het even niet. Anissa keek mij aan alsof ik De Verlosser was. Ik ben gewoon de Ludo, had ik willen zeggen, ik kan er niet aan doen dat uw eerste dag bij De Post zo tegenvalt. Ik had nu bij Magda in bed kunnen liggen, terwijl ik mijn tijd sta te verdoen met twee grieten die het nooit gaan leren. Hoe ga ik dat trouwens uitleggen aan Magda? Ze zal op mij staan wachten.

Gepiep van remmen. Daar stond Cheyenne opnieuw. Ze had geweend, ik zag het aan haar ogen. Van onmacht, waarschijnlijk. Ik kon dat verstaan.

Ge moet zo niet gapen!

Maar ze lachte toch een beetje scheef, voor de allereerste keer die dag.

Ik ben zo blij dat gij zijt teruggekomen, flapte Anissa eruit.

Ik was ook wel content, moet ik zeggen. Hoe had ik dat weeral moeten uitleggen aan Gilbert?

Dag Ludo!

Gilda De Boeck van nummer 24 kwam naar buiten, op blote voeten en in haar peignoir. Het was al bijna halfelf. Gilda is een achternicht van mij. Haar vent Herman is zeeman op een baggerboot. De laatste keer dat ik hem zag, had hij net drie maanden voor de kust van Argentinië gelegen met zijn schip. Saai werk, zei hij toen, maar het betaalt heel goed. Als hij op zee is, trekt Gilda zich niet al te veel aan van haar huishouden. Ze staat laat op en ze kijkt de hele dag tv. Ze gaat liever naar de frituur dan dat ze eten kookt en ze drinkt een halve fles sherry per dag. Maar veertien dagen voor Herman voor een paar weken naar huis mag, gaat ze op een streng dieet en zit ze alle dagen te zweten in de fitness om de kilo's die eraan zijn gevlogen er weer af te krijgen. Het lukt altijd, min of meer toch, maar elk jaar wat moeilijker. Hoe ik dat weet? Ze heeft het mij zelf verteld, op ons laatste familiefeest. Als haar Herman thuiskomt, komen ze de eerste dagen hun bed niet uit. Juist om naar de wc te gaan en de deur open te doen voor de pizzakoerier. Het is goed, Gilda, heb ik gezegd, de rest kan ik wel raden. Ik vind het altijd gênant als mensen uit het bed klappen.

Ge zijt precies in goed gezelschap!

Gilda knikte naar mijn kleine gevolg. Ze dacht toch niet dat ik die twee aan haar ging voorstellen?

Ze leren voor factuur, Gilda. En nu ge hier toch staat, wilt ge de brief die in uw bus zit teruggeven want hij is voor verderop in de straat, voor Bosmans.

Ik gaf het pakje post voor de even nummers terug aan Cheyenne.

Wilt ge eens kijken of er iets voor De Boeck op nummer 24 tussen zit? Ik denk dat ik een factuur van Proximus gezien heb, en een postkaart.

De postkaart kwam uit de Provence en was van haar vriendin Delphine. Dat had ik 's morgens al gezien toen ik de post voor mijn ronde doornam. Haar vriendin Delphine is weduwe. Haar man is verongelukt, doodgereden op het zebepad voor de bank waar hij werkte, op weg naar een klant met zwart geld. De bank heeft goed gedokt en er was een levensverzekering. Genoeg om een huis in de Provence te kopen en treffelijk van te leven. Sindsdien woont Delphine de helft van het jaar in het zuiden van Frankrijk. Wat ze daar uitspookt, weet ik niet. Dat wist Gilda ook niet goed. Misschien heeft ze daar een lief, heb ik eens geopperd. Of twee lieven. Daar moest Gilda eens mee lachen. Delphine was frigide, zei ze, ze was niet geïnteresseerd in seks, nooit geweest, arme Jean. Jean was dus de echtgenoot van Delphine. Ook dat heb ik allemaal vernomen op ons familiefeest, maar op het voorlaatste, geloof ik, niet op het laatste, want toen ging het alleen over Herman en zijn libido. Over een goeie maand komen we weer bijeen met de Verheyens en compagnie, in feestzaal 't Paljaske. Rare naam voor een traiteur, als ge 't mij vraagt. Maar de zaal heeft altijd zo geheten en het eten is er niet slecht, ik ben er eens naar het teerfeest van de pompiers geweest.

Alstublieft madame, zei Cheyenne.

We keken allemaal verrast op. Wel wel, dacht ik, wel wel.

Merci, rossekop, zei Gilda.

Het was als een vriendelijk grapje bedoeld maar het gezicht van Cheyenne viel meteen terug in haar norske plooi.

Kom, we moeten voort, anders zijn we deze avond nog niet klaar.

Een halfuurtje later reed ik op mijn brommer de Teerlingenstraat in, met mijn twee stagiaires in mijn zog. Hier en daar bewogen de gordijntjes. Altijd als ik hier passeer. Mag hij naar binnen of mag hij niet naar binnen? vragen al die nette mensen zich achter hun ramen af. Magda woont in de Teerlingenstraat. Ze stond in het deurgat van haar rijhuis, dat ongeveer in het midden van de

straat ligt. Huis per huis kwamen we dichterbij. Magda woont op een oneven nummer. Ze keek zwijgend toe hoe Anissa een brief van de mutualiteit in haar bus deponeerde. Ze droeg een kleed met een diep decolleté dat ik nog niet gezien had. Maar dat wil niets zeggen. Ze keek mij vragend en niet bijster vriendelijk aan. Ik haalde hulpeloos mijn schouders op, discreet naar mijn gezellen gebarend.

Ge hadt kunnen bellen, Ludo.

Het klonk zo luid dat de hele straat het kon horen, en al zeker de buurvrouw van links die kwansuis was komen kijken of de factuur iets voor haar had meegebracht. Anissa en Cheyenne keken stomverbaasd van Magda naar mij en terug. De nikkel van Cheyenne viel het eerst. Ze schoot in een lach, in een onbedaarlijke lach.

(4)

Magda dus. Magda Verelst uit de Teerlingenstraat met wie ik soms naar bed ga, maar bij wie ik nooit blijf slapen. Dat zegt al iets, nee?

Het zit zo.

Wij kennen elkaar van bij de KAJ van Bovenbroek, de Katholieke Arbeidersjeugd. Ik weet niet of de kajotters nu nog bestaan, het zou mij verbazen. Het was iets van de kerk om jonge mensen weg te houden van seks en drugs en rock-'n-roll en vooral van bij de rode vakbond. Als ge te oud waart geworden voor de Chiro, kondt ge bij de kajotters gaan, zo iets. Magda wou altijd overal bij zijn. Bij de kajotters, bij de volksdancers, bij de ploeg van de jeugdmis. De jeugdmis, dat is nog iets uit mijn jonge tijd maar ik ga er u niet lastig mee vallen. Ze was overal en altijd haantje de voorste, ik was maar een meeloper, eerlijk gezegd. Ze ging voor de katholieken van het ACW werken en daar leerde ze Bart Vandersmissen kennen. Bart schreef het blad van het ACW vol. *De Volksmacht*, heette hun gazetje. Een jaar later waren ze getrouwd en het was niet van moeten, voor alle duidelijkheid. De vonk moet al overgeslagen zijn in de huwelijkskursus van de parochie, dat kan niet anders. Wacht, ik zie dat ge niet kunt volgen. Als ge in die tijd voor de kerk wilde trouwen, moest ge willens nillens iedere week een vrije avond opofferen om te horen wat voor de kerk een goed huwelijk was. Geeuw ...

Ik heb die cursus ook gevolgd met Marij, een jaar later, toen het schandaal met de onderpastoor al achter de rug was. In de tijd van Magda en Bart werd de huwelijkskursus gegeven door